

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 263

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 aprilie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECRETE		ORDONANTE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
383.	— Decret privind eliberarea din funcție a președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații	2	30. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea art. 8 din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe.....	11–13
384.	— Decret privind numirea unui membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială	2	218. — Hotărâre privind revocarea și numirea unui membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială și pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 350/2013 privind numirea membrilor Consiliului director al Fondului Român de Dezvoltare Socială	13
385.	— Decret privind numirea unui membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială	3		
386.	— Decret privind numirea unui membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială	3		
387.	— Decret pentru numirea unui membru în Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală	4–6	445.	— Ordin al ministrului sănătății privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora.....	14–15
Decizia nr. 743 din 13 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și a celor ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	6–10			

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 24 aprilie 2017, domnul Marius Cătălin Marinescu, președinte al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, se eliberează din funcție ca urmare a demisiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 13 aprilie 2017.
Nr. 383.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind numirea unui membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială**

În temeiul dispozițiilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 13 lit. c) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 129/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului Român de Dezvoltare Socială, republicată, cu modificările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Alexandra Toader se numește în calitate de membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială, pentru un mandat de 4 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 13 aprilie 2017.
Nr. 384.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind numirea unui membru în Consiliul director
al Fondului Român de Dezvoltare Socială**

În temeiul dispozițiilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 13 lit. c) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 129/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului Român de Dezvoltare Socială, republicată, cu modificările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Cătălina Galer se numește în calitate de membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială, pentru un mandat de 4 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 13 aprilie 2017.
Nr. 385.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind numirea unui membru în Consiliul director
al Fondului Român de Dezvoltare Socială**

În temeiul dispozițiilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 13 lit. c) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 129/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului Român de Dezvoltare Socială, republicată, cu modificările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Ioana-Irina Rusu se numește în calitate de membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială, pentru un mandat de 4 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 13 aprilie 2017.
Nr. 386.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui membru în Consiliul de administrație
al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 286 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere demisia doamnei Aura Cristina Mihăilă din calitate de membru în Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Irina Boncea se numește în Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate în calitate de membru, până la expirarea mandatului început la data 4 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 13 aprilie 2017.
Nr. 387.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 723**

din 6 decembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (3) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Tache în Dosarul nr. 26.527/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 236D/2016.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocat Bănică Udrea, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către statul român, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin care acesta solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. Susține că, în situația în care, în sarcina inculpatului, este reținută o pluralitate de infracțiuni printr-un singur rechizitoriu, acesta nu are posibilitatea să recunoască doar o parte dintre aceste infracțiuni. Apreciază că, din această perspectivă, este încălcat dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Totodată, apreciază că în situația în care, atunci când în cauză sunt mai mulți inculpați, iar unii dintre aceștia recunosc faptele, se ajunge la imposibilitatea constatării nevinovăției celor care nu au recunoscut faptele.

4. Reprezentantul Ministerului Public, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 250 din 7 aprilie 2015, nr. 726 din 29 octombrie 2015 și nr. 484 din 23 iunie 2015, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Totodată, apreciază că argumentele invocate prin intermediul susținerilor orale sunt aspecte factuale, care țin de administrarea justiției și de aplicarea legii, fiind de competența judecătorului ordinar, iar nu a celui constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 26.527/3/2014, **Tribunalul București – Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (3) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ștefan Tache cu ocazia soluționării unei contestații privind durata procesului penal.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că sintagma „în totalitate” restrânge într-un mod nepermis dreptul de a recurge la procedura simplificată,

încălcând prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 24 alin. (1), art. 53 și art. 124 alin. (1) și (2). Apreciază că această sintagmă limitează și rolul judecătorului, transformând actul de justiție într-o simulare, determinând apariția unei inegalități între inculpații din același proces și din procese diferite. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală arată că egalitatea părților, de care depinde caracterul echitabil al procesului, este știrbită de obligația impusă inculpatului de a accepta fără rezerve interpretarea faptelor și a probelor, astfel cum acestea rezultă din rechizitoriu.

7. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, nefiind adusă atingere dreptului la un proces echitabil, câtă vreme procedura simplificată a fost instituită de legiuitor având ca rațiune celeritatea procesului penal și soluționarea cât mai rapidă a acestor cauze și nu crearea unui beneficiu pentru inculpați, context în care recunoașterea parțială a faptelor de care este acuzat un inculpat nu poate conduce la simplificarea procedurii și, implicit, nu poate atrage nici reducerea limitelor de pedeapsă cu 1/3.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** arată că dispozițiile art. 374 alin. (4) și cele ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate.

10. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o instituție procesual penală nou introdusă în procedura penală, cu scopul de a spori celeritatea procesului penal, prin înlocuirea unei părți importante a acestuia cu un acord încheiat între procuror și inculpat, prin care acesta din urmă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, acceptă încadrarea juridică și participă la stabilirea pedepsei, atunci când există suficiente date cu privire la existența faptei cu privire la care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția sa. Or, caracterul integral al recunoașterii învinuirii este esențial, fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din Codul de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21

alin. (3) din Constituție. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, deși instanța judecătorească a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (3) din Codul de procedură penală, din analiza notelor scrise ale autorului excepției reiese că, în realitate, acesta critică neconstituționalitatea dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (4) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au fost modificate prin art. II pct. 98 și pct. 100 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Cu toate acestea, Curtea reține că instanța de contencios constituțional a fost sesizată prin încheierea din data de 14 decembrie 2015, anterior modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului anterior menționată, astfel că aplicabile speței sunt dispozițiile de lege în reglementarea de dinainte de modificări, cu următorul conținut:

— Art. 374 alin. (4): *„În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).”;*

— Art. 396 alin. (10): *„Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime.”*

14. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitor la accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 275 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 22 iulie 2016, Decizia nr. 250 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015, și Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată.

16. Prin deciziile anterior referite, Curtea a reținut că dispozițiile art. 374 alin. (4) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, care condiționează acordarea beneficiului reducerii limitelor speciale de pedeapsă de recunoașterea în totalitate de către inculpat a faptelor reținute în sarcina sa, nu aduc nicio atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil consacrate de prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție și ale art. 6 din Convenție. S-a observat, în acest sens, că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010 —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

17. Curtea a reținut că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când

nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

18. De asemenea, cu aceleași prilejuri, Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. Or, inculpatul care nu recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa nu se află în aceeași situație cu cel care recunoaște

integral învinuirea, motiv pentru care instanța — care are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului — în primul caz va soluționa cauza potrivit dreptului comun, cadru procesual în care poate lămuri toate împrejurările, iar în cel de-al doilea va judeca potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege. Tratatul juridic diferențiat instituit prin dispozițiile de lege criticate este, prin urmare, justificat și nu se poate vorbi de existența unei discriminări, cu atât mai mult cu cât reducerea limitelor speciale de pedeapsă nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, Curtea constată că soluțiile și considerentele mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Curtea reține că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ștefan Tache în Dosarul nr. 26.527/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 decembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 743

din 13 decembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și a celor ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și a celor ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Constantin Cristian Poteraș în Dosarul nr. 4.588/303/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 238D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Corneliu Liviu Popescu, cu delegație depusă la dosar. Acesta solicită lăsarea cauzei la sfârșitul ședinței de

judecată motivat de faptul că autorul excepției se află în stare de arest, urmând să ajungă la sediul instanței de contencios constituțional. Președintele admite cererea și dispune lăsarea cauzei la sfârșitul ședinței de judecată.

3. La a doua strigare a cauzei răspunde autorul excepției, personal și asistat de domnul avocat Corneliu Liviu Popescu.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care învederează Curții că, în fața instanței judecătorești, a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală, a art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, în forma actuală, și a art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 și a art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, în forma de dinainte de modificările aduse acestui text prin Legea nr. 255/2013. Arată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța a respins excepția de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, autorul excepției înțelegând să nu promoveze calea de atac. În ceea ce privește art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, în forma actuală, și art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 arată că instanța de judecată a admis cererea și a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate. Referitor la dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală în forma de dinainte de modificările aduse acestui text prin Legea nr. 255/2013 arată că instanța de judecată a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, autorul excepției atacând cu apel încheierea respectivă. Instanța de apel a menținut soluția primei instanțe, apreciind că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, neavând legătură cu soluționarea cauzei. În acest context solicită Curții ca în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 să extindă controlul de constituționalitate și asupra dispozițiilor art. 438 din Codul de procedură penală în forma de dinainte de modificările aduse prin Legea nr. 255/2013, apreciind că există o legătură indisolubilă între acestea și dispozițiile cu care instanța de contencios constituțional a fost sesizată, și anume art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, în forma actuală, și art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013. În continuare, învederează Curții că respingerea apelului împotriva încheierii prin care s-a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, în forma de dinainte de modificările aduse acestui text prin Legea nr. 255/2013, s-a realizat de către completul de 5 judecători din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, prezidat de doamna judecător Livia Doina Stanciu. Arată că problemele ce trebuie soluționate sunt identice cu cele susse soluționării instanței de apel, astfel că doamna judecător s-a pronunțat deja cu privire la aceste aspecte. Deși, potrivit dispozițiilor art. 55 din Legea nr. 47/1992 în fața Curții Constituționale nu sunt aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la recuzarea judecătorilor, susține că își întemeiază cererea pe prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

5. Având cuvântul în continuare, avocatul autorului excepției arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dispozițiile criticate au fost analizate prin raportare la art. 129 din Constituție. Susține însă că această jurisprudență nu este aplicabilă în prezenta cauză întrucât motivele de neconstituționalitate sunt diferite. Astfel, susține că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală conțin o enumerare expresă și limitativă a motivelor de recurs în casație, fiind imposibil ca acestea să se regăsească vreodată în practică. Faptul că numărul motivelor de recurs este extrem de limitat, iar apariția lor în practică aproape imposibil de realizat, determină inexistența căii de atac a recursului în casație. Astfel, calea de atac a recursului în casație este o cale de atac iluzorie, ceea ce contravine prevederilor art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, privind rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii. Prin faptul că motivele de recurs în casație nu se regăsesc niciodată în practică, instanța supremă este împiedicată să își îndeplinească rolul său constituțional. În filosofia legiuitorului constituant,

reflectată în însăși denumirea instanței supreme, calea principală prin care aceasta poate fi sesizată este tocmai recursul în casație, care în actuala reglementare este, de fapt, o cale de atac teoretică și iluzorie. Referitor la invocarea dispozițiilor constituționale privind egalitatea în fața legii susține că acestea sunt încălcate, deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție nu se va putea pronunța, în sensul unificării jurisprudenței, în cadrul unui recurs în casație, astfel că instanțele judecătorești inferioare vor decide diferit, în situații similare. Totodată, apreciază că sunt încălcate și art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, în măsura în care soluții nelegale ale instanțelor judecătorești nu pot fi censurate de instanța supremă, ceea ce determină și faptul că instanțele judecătorești se pot plasa deasupra legii.

6. Având cuvântul, autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că va încerca să își dovedească nevinovăția.

7. Reprezentantul Ministerului Public, în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, arată că nu ne aflăm în ipoteza normei, autorul excepției solicitând extinderea controlului de constituționalitate de la un text care este în vigoare la același text de lege, dar în forma de dinainte de modificările aduse prin Legea nr. 255/2013. Astfel, nu este vorba despre exercitarea controlului de constituționalitate asupra unor dispoziții care se află în vigoare în același timp și care s-ar putea preta unui asemenea demers. Totodată, apreciază că instanța de contencios constituțional este investită prin încheierea instanței judecătorești, limitele controlului de constituționalitate fiind stabilite de dispozitivul unei astfel de încheieri. Pe fondul cauzei, în ceea ce privește modificările operate de Legea nr. 255/2013, apreciază că legiuitorul poate opera astfel de modificări în baza atribuțiilor constituționale conferite de prevederile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, fără a interfera cu atribuțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, conferite de alin. (3) al aceluiași articol. Susține că activitatea de unificare a aplicării legii se poate realiza pe mai multe paliere, iar nu în mod exclusiv doar prin intermediul recursului în casație. Contrar celor susținute de autorul excepției apreciază că incidența cazurilor de casare nu este redusă, cel mai des întâlnite cazuri de casare invocate fiind pct. 7 și 12 din art. 438 din Codul de procedură penală. Raportat la această jurisprudență nu se poate susține că instituția recursului în casație este iluzorie și, implicit, afectată competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Arată că împotriva hotărârilor judecătorești definitive se poate promova atât recurs în casație, cât și contestație în anulare, cazurile ce au în vedere erorile de procedură putând fi invocate în cadrul contestației în anulare. În final, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

8. Prin încheierea din 21 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 4.588/303/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și a celor ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale**, excepție ridicată de Constantin Cristian Poteraș cu ocazia examinării admisibilității în principiu a cererilor de recurs în casație formulate în cauză.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că forma actuală a art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală conține numai cinci motive de recurs în casație, motive marginale, care se pot găsi extrem de rar în practică și cu incidență asupra unor motive de drept de mică importanță. Astfel, recursul în casație este o cale de atac pur teoretică și iluzorie, iar nu reală și efectivă, cu consecința inexistenței sale în procesul penal. Or, inexistența reală și

efectivă a recursului în casație, a cărui soluționare este de competență exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, vine în contradicție cu dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, conform cărora această instanță asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. Apreciază că, deși art. 433 din Codul de procedură penală, prin definirea scopului recursului în casație și prin fixarea instanței competente cu judecarea lui, asigură transpunerea legislativă a normei constituționale din art. 126 alin. (3), totuși, enumerarea expresă și limitativă, numărul extrem de redus cantitativ de motive și însemnătatea insignifiantă a acestor motive de recurs în casație, fixate prin art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, fac ca recursul în casație să fie pur teoretic și iluzoriu, iar nu real și efectiv.

10. Dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, pe de-o parte, stabilesc competența constituțională a instanței supreme de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, iar, pe de altă parte, fixează calea procedurală pentru exercitarea acestei competențe, și anume, recursul în casație. Această concluzie se desprinde și din denumirea instanței supreme, aceasta fiind calificată expres ca instanță de casație. Prin reglementarea unui număr atât de redus de motive de recurs, dispozițiile de lege criticate afectează calea impusă de art. 126 alin. (3) din Constituție prin care Înalta Curte de Casație și Justiție își exercită competența sa constituțională de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, suprimând în acest mod însăși competența constituțională a instanței juridice supreme.

11. În continuare, autorul excepției arată că suprimarea competenței constituționale a Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii face ca practica judiciară divergentă să nu poată fi uniformizată, cel puțin nu cu efecte directe pentru părțile afectate, ceea ce semnifică menținerea de soluții judecătorești definitive contradictorii, în aplicarea aceluiași norme legale, pentru persoane diferite, contravenind prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), art. 4, art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 124 alin. (2). Suprimarea competenței constituționale a instanței supreme duce la existența unei justiții care nu este unică și egală pentru toți și la plasarea instanțelor judecătorești inferioare deasupra legii.

12. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că recursul în casație reprezintă un mijloc de a repara aspectele de nelegalitate din hotărârile definitive, având ca obiect sancționarea sentințelor și deciziilor necorespunzătoare, în scopul respectării legislației și a uniformității jurisprudenței. Necesitatea ca hotărârile penale definitive, dar contrare legii, să fie îndreptate, trebuie însă conciliată cu autoritatea de lucru judecat, respectiv cu siguranța și stabilitatea circuitului juridic. Apreciază că, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, limitarea în timp, stabilirea unui interes procesual și instituirea unor motive expres și limitativ prevăzute de lege pentru exercitarea unei căi extraordinare de atac contribuie la prezervarea siguranței raporturilor juridice reglementate prin hotărâri judecătorești definitive. Din această perspectivă, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că nu pot fi primite susținerile autorului excepției în sensul că normele legale criticate conduc la plasarea instanțelor judecătorești inferioare deasupra legii, întrucât hotărârile acestora pot fi cenzurate de instanța supremă, pe calea recursului în casație, însă doar în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege. Faptul că recursul în casație poate fi exercitat numai în anumite cazuri, strict și limitativ prevăzute de legiuitor, este determinat de caracterul acestuia de cale extraordinară de atac și nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate, de a promova căile de atac ordinare prevăzute de lege și de a se prevala de garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil, posibilitatea promovării acestuia constituind o garanție în plus în sensul îndreptării erorilor judiciare.

13. În continuare, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere principiului constituțional al egalității în drepturi,

întrucât acestea nu consacră privilegii sau discriminări, ci asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea căii de atac a recursului în casație, în deplină concordanță cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. Reconfigurarea, prin art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, a motivelor de recurs în casație, prin reducerea acestora doar la aspecte de legalitate a hotărârilor, a avut ca scop specificul acestei căi extraordinare de atac și respectarea rolului Înaltei Curți de Casație și Justiție de unificare a practicii judiciare, fapt ce reiese chiar din Expunerea de motive la Legea privind punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală. Trebuie însă observat că motivele ce vizau aspecte procedurale, deși au fost excluse din sfera recursului în casație și din competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu au fost eliminate total, ci au fost transformate în motive de contestație în anulare, potrivit naturii acestei căi extraordinare de atac.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul**, făcând referire la Decizia nr. 424 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 21 august 2015, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În continuare, arată că normele de reglementare a competenței instanțelor judecătorești, a gradelor de jurisdicție, precum și a căilor de atac constituie reguli de procedură, a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, se poate face numai prin lege. Mai mult, potrivit art. 129 din Constituție, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile legii.

16. De asemenea, susține că dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție se coroborează cu cele ale alin. (2) al aceluiași articol, rezultând, indubitabil, că rolul de unificare a jurisprudenței rezervat Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se poate realiza decât tot în condițiile legii, astfel încât dispozițiile legale criticate sunt conforme și cu prevederile art. 126 alin. (3) din Constituție. Câtă vreme prevederile legale criticate de către autorul excepției de neconstituționalitate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, dispozițiile legale criticate sunt conforme și cu prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

17. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că recursul în casație este o cale extraordinară de atac, care se poate exercita în condițiile expres stabilite de lege. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, procedura de judecată este prevăzută numai prin lege, ca atare reglementarea acesteia intră în competența exclusivă a legiuitorului. Stabilirea de către legiuitor a cazurilor în care se poate recurge la această cale extraordinară de atac nu afectează caracterele de unicitate, imparțialitate și egalitate ale justiției. Mai mult, dispozițiile art. 129 din Constituție prevăd, în mod expres, cu privire la căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind că acestea se exercită „în condițiile legii”. Or, dispozițiile legale criticate reprezintă manifestarea dreptului legiuitorului de a stabili condițiile de exercitare ale unei căi de atac.

18. În ceea ce privește reducerea numărului motivelor de recurs în casație apreciază că, din Expunerea de motive a Legii nr. 255/2013, rezultă că legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, asigurarea specificului acestei căi extraordinare de atac, și anume asigurarea legalității hotărârilor judecătorești. În realizarea acestui scop au fost menținute, ca motive ale recursului în casație, doar acelea care vizează îndreptarea erorilor de drept, fiind eliminate din sfera acestei instituții și din competența instanței supreme motivele care vizau aspecte procedurale și care au fost transformate în motive ale contestației în anulare, potrivit naturii acestei căi de atac.

19. În concluzie, Avocatul Poporului apreciază că, în acest mod, s-a realizat o mai bună definire atât a căilor extraordinare de atac, cât și a rolului instanței supreme de curte de casație. Pe

cale de consecință, nu pot fi reținute criticile autorului excepției privind suprimarea căii recursului în casație, afectarea competenței constituționale a Înaltei Curți de Casație și Justiție ori încălcarea principiilor respectării legii și a statului de drept.

20. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și a celor ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale. Legea nr. 255/2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală:
„(1) Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri:

1. în cursul judecării nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;

2.—6. abrogat

7. inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală;

8. în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal;

9.—10. abrogat

11. nu s-a constatat grațierea sau în mod greșit s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată;

12. s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege;

13.—14. abrogat.”;

— Art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013: *„La articolul 438 alineatul (1), punctele 2—6, 9, 10, 13 și 14 se abrogă.”*

23. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul român, art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și în art. 126 alin. (3) potrivit căruia Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, răspunzând unor critici similare, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale. Astfel, prin Decizia nr. 424 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 21 august 2015, Decizia nr. 255 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 20 iulie 2016, și Decizia nr. 490 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 20 octombrie 2016, Curtea a constatat că, potrivit noului Cod de procedură penală, recursul a devenit o cale extraordinară de atac, denumită *recurs în casație*, ce are ca scop controlul legalității hotărârilor judecătorești definitive. Soluționarea recursului în casație este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Spre

deosebire de contestația în anulare, care vizează îndreptarea erorilor de procedură, finalitatea recursului în casație este aceea de a înlătura erorile de drept comise de curțile de apel, ca instanțe de apel, prin raportare la cazuri de casare expres și limitativ prevăzute de lege.

25. Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, motivele de recurs în casație sunt limitate. De asemenea, conform art. 438 alin. (2) din Codul de procedură penală, situațiile prevăzute la alin. (1) pot constitui temei al casării hotărârii doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, au fost respinse sau instanța a omis să se pronunțe asupra lor. Prin urmare, toate celelalte motive de netemeinicie sau nelegalitate a unei hotărâri judecătorești pot fi invocate doar prin intermediul apelului sau al contestației.

26. Hotărârile ce pot fi atacate cu recurs în casație sunt, potrivit art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor. De asemenea, titularii dreptului de a promova calea extraordinară de atac analizată sunt, conform art. 436 alin. (1) din Codul de procedură penală: procurorul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă; inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal; și partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă. Astfel, nu pot declara recurs în casație persoana vătămată, martorul, expertul, interpretul, avocatul sau vreo altă persoană ale cărei drepturi legitime au fost încălcate prin măsuri sau acte ale instanței, aceasta putându-și valorifica drepturile doar pe calea apelului, conform art. 409 din Codul de procedură penală.

27. Curtea a reținut, totodată, că, așa cum reiese și din Expunerea de motive a Legii nr. 255/2013, prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație, prevăzute la art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, asigurarea specificului acestei căi extraordinare de atac. În realizarea acestui scop au fost menținute, ca motive ale recursului în casație, doar acelea care vizează îndreptarea erorilor de drept, fiind eliminate din sfera acestei instituții și din competența Înaltei Curți de Casație și Justiție motivele care vizau aspecte procedurale și care au fost transformate în motive ale contestației în anulare, potrivit naturii acestei căi de atac.

28. Având în vedere argumentele expuse anterior și raportând textele criticate la scopul recursului în casație, Curtea a reținut că restrângerea de către legiuitor a titularilor dreptului de a formula cerere de recurs în casație la cei prevăzuți la art. 436 alin. (1) din Codul de procedură penală și a hotărârilor ce pot fi supuse casării la cele prevăzute la art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, așa cum acesta a fost modificat prin dispozițiile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, este justificată de finalitatea instituției analizate, aceea de verificare a conformității hotărârilor atacate cu regulile de drept aplicabile, și de natura acesteia, cea de cale extraordinară de atac.

29. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate nu creează discriminare între titularii dreptului de a promova recurs în casație și ceilalți participanți la procesul penal, întrucât aceștia din urmă se află, din această perspectivă, într-o situație juridică diferită, eventualele lor interese procesuale putând fi valorificate doar în condițiile permise de lege. Prin urmare, nu poate fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală.

30. Neintervenind elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

31. Distinct de cele reținute în deciziile anterior citate, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție, „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 433 din Codul de procedură penală, scopul recursului în casație este judecarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, iar, potrivit art. 471 din același act normativ, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, printr-un recurs în interesul legii.

32. Astfel, Curtea observă că Înalta Curte de Casație și Justiție își exercită competența constituțională de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești prin intermediul recursului în interesul legii, iar nu prin intermediul căii de atac extraordinare a recursului în casație. Un argument în acest sens este și faptul că, în temeiul art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, competența instanțelor de judecată și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Instanța de contencios constituțional a statuat că, în înțelesul acestei norme constituționale, legiuitorul este singurul abilitat să reglementeze, prin lege, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, fără alte restricții decât cele rezultate din celelalte prevederi ale Constituției sau din actele normative internaționale arătate în art. 20 din Legea fundamentală (Decizia nr. 23 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 10 februarie 2004). În acest context, Curtea reține că, în temeiul acestei competențe constituționale, legiuitorul a reglementat soluționarea căii de atac a recursului și în competența altor instanțe judecătorești decât Înalta Curte de Casație și Justiție. Astfel, Curtea observă că în materie civilă, potrivit art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă, recursul are același scop ca și în materie penală, acela de examinare, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile. Or, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, în cazurile anume prevăzute de lege, recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată. În coroborare cu acest alineat, prevederile art. 95 și 96 din Codul de procedură civilă dispun că tribunalele și curțile de apel judecă, ca instanțe de recurs, în cazurile anume prevăzute de lege.

33. Sub acest aspect, Curtea observă că instanța de contencios constituțional, având a soluționa o problemă similară, a reținut că prevederile referitoare la competența tribunalelor prin

judecătorul-sindic, ca primă instanță, și a curților de apel pentru judecarea recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic au fost stabilite prin lege, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, iar nu prin încălcarea acestora. Curtea a mai reținut că opțiunea legiuitorului pentru stabilirea competenței curților de apel în soluționarea recursurilor a fost determinată de faptul că acestea sunt instanțele imediat superioare în grad tribunalelor în cadrul cărora funcționează judecătorul-sindic (Decizia nr. 755 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 6 iulie 2010).

34. Având în vedere aceste aspecte, Curtea urmează să respingă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și a celor ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.

35. În ceea ce privește solicitarea autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la aplicarea dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea reține că, potrivit acestora, „*În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare*”. Analizând aceste dispoziții, Curtea constată că, pentru a se putea opera o extindere a controlului de constituționalitate, în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, trebuie îndeplinite, cumulativ, trei condiții. Astfel, prima condiție are în vedere constatarea de către instanța de contencios constituțional a neconstituționalității dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată. Îndeplinirea primei condiții determină analiza îndeplinirii celorlalte condiții, cea de-a doua referindu-se la imposibilitatea disocierii anumitor dispoziții de lege de cele menționate în sesizare, care anterior au fost constatate neconstituționale, cele două aflându-se într-o relație intrinsecă. În ceea ce privește a treia condiție, Curtea observă că aceasta se referă la faptul că dispozițiile de lege — dispoziția constatată ca fiind neconstituțională și dispoziția ce nu poate fi dissociată de aceasta — trebuie să își găsească reglementarea în același act normativ.

36. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că în prezenta cauză nu a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată, astfel că prima condiție nu a fost îndeplinită, ceea ce determină imposibilitatea aplicării prevederilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Cristian Poteraș în Dosarul nr. 4.588/303/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și a celor ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea art. 8 din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe

Situația extraordinară prevăzută la art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, se motivează ca urmare a numărului mare de petiții și de memorii transmise la mai multe instituții, inclusiv petiții on-line, formulate atât de chiriașii locuințelor pentru tineri, destinate închirierii, cât și de reprezentanții autorităților publice locale, care administrează locuințele, prin care se solicită reducerea cuantumului chiriei locuințelor pentru tineri, destinate închirierii, având în vedere că beneficiarii Programului „Construcția de locuințe pentru tineri, destinate închirierii” au venituri reduse și se află în imposibilitatea de a-și achita cheltuielile generate de închirierea locuințelor, fiind expuși riscului să fie evacuați din locuințe, devenind astfel necesară reglementarea în regim de urgență a unor măsuri care să conducă la reducerea cuantumului chiriei pentru această categorie de locuințe.

Modificarea actului normativ pe calea ordonanței de urgență se justifică prin necesitatea adaptării chiriei locuințelor pentru tineri la realitățile sociale și economice din fiecare localitate, prin reducerea cuantumului chiriei raportat la venituri, tipul locuinței și rangul localității, ținând cont de necesitatea asigurării accesului la locuire al tuturor cetățenilor, care reprezintă o precondiție pentru exercitarea unor drepturi fundamentale de care trebuie să beneficieze orice persoană, prin aspectele și implicațiile de ordin social și economic, soluționarea problemelor legate de locuire constituind permanent un obiectiv important în Programul de guvernare, pe termen scurt, mediu și lung.

De asemenea, prin adoptarea prezentei ordonanțe de urgență se are în vedere susținerea segmentului de populație constituit de tinerii aflați la începutul carierei profesionale, cărora sursele de venit nu le permit achiziția unei locuințe în proprietate sau închirierea unei locuințe decente în condițiile pieței.

Amânarea adoptării unor măsuri imediate ar avea consecințe negative în ceea ce privește susținerea prin politici publice și măsuri guvernamentale adecvate a locuirii pentru tinerii ale căror surse de venit sunt reduse, însă, soluționându-se situația locuirii se are în vedere inclusiv stimularea acestor tineri să profeseze pe teritoriul României, limitând astfel migrația specialiștilor către alte țări.

Mai mult decât atât, neadoptarea în regim de urgență a prezentului act normativ conduce la renunțarea chiriașilor la contractele de închiriere sau chiar la evacuarea acestora din locuințele deținute cu chirie, creându-se un dezechilibru la nivelul domeniului locuirii tinerilor care au venituri reduse și nu își permit închirierea unei locuințe în condițiile pieței sau achiziționarea locuinței deținute cu chirie sau a altei locuințe de pe piața imobiliară.

De asemenea, abandonarea locuințelor de către chiriași din cauza lipsei resurselor materiale pentru achitarea cheltuielilor cu întreținerea și chiria locuințelor pentru tineri destinate închirierii atrage, pe cale de consecință, deteriorarea locuințelor, acestea devenind nefuncționale datorită degradărilor apărute în timp, administratorii acestor locuințe fiind răspunzători de paza și conservarea imobilelor neocupate, iar toate remediile necesare, acolo unde se constată deteriorări ca urmare a neutilizării lor, se efectuează pe cheltuiala autorităților care le au în administrare.

Apreciind că intervenția legislativă de urgență și extraordinară este justificată și de atragerea de urgență a unor surse de finanțare pentru construcția de locuințe pentru tineri,

având în vedere cele menționate mai sus, se impune modificarea actului normativ pe calea ordonanței de urgență și adoptarea acesteia cu celeritate.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Articolul 8 din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 21 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatele (4), (7)—(11) și (13) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Contractele de închiriere se încheie pe o durată de 5 ani de la data repartizării locuinței și vor cuprinde clauze referitoare la recalcularea chiriei pentru titularii de contract care au împlinit vârsta de 35 de ani, actualizarea anuală a cuantumului chiriei, în funcție de coeficientul de ponderare prevăzut la alin. (9), precum și rata anuală a inflației prevăzută la alin. (11). Nivelul maxim al chiriei nu poate depăși limitele prevăzute la alin. (9¹).

.....
(7) Chiria pentru locuințele pentru tineri, destinate închirierii, prevăzute la alin. (2), va acoperi:

a) recuperarea investiției calculată din valoarea de înlocuire a construcției, în funcție de durata normată stabilită potrivit prevederilor legale, cu respectarea prevederilor alin. (9¹), care se virează în contul A.N.L.;

b) o cotă de maximum 0,8%, aplicată la valoarea de înlocuire a construcției, destinată administratorilor locuințelor prevăzuți la alin. (2), pentru administrarea, întreținere și reparațiile curente, precum și reparațiile capitale;

c) o cotă de maximum 0,5%, aplicată la valoarea de înlocuire a construcției, care se constituie venit al administratorilor locuințelor prevăzuți la alin. (2), care se aplică chiriașilor care au împlinit vârsta de 35 de ani.

(8) În funcție de ierarhizarea localităților pe ranguri, stabilită conform prevederilor Legii nr. 351/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a IV-a — Rețeaua de localități, cu modificările și completările ulterioare, chiria lunară, stabilită potrivit prevederilor alin. (7), se ponderează cu un coeficient, astfel:

Rangul localității	Coeficient
0	1
I	0,9
II	0,8
III	0,7
IV	0,6
V	0,6

unde:

a) rangul 0 — Capitala României, municipii de importanță europeană;

b) rangul I — municipii de importanță națională, cu influență potențială la nivel european;

c) rangul II — municipii de importanță interjudețeană, județeană sau cu rol de echilibru în rețeaua de localități;

d) rangul III — orașe;

e) rangul IV — comune;

f) rangul V — sate componente ale comunelor și sate aparținând municipiilor și orașelor.

(9) În funcție de veniturile brute pe membru de familie ale titularului contractului de închiriere, realizate în ultimele 12 luni, chiria lunară rezultată după aplicarea coeficienților în funcție de anul recepției la terminarea lucrărilor, prevăzuți la alin. (8¹), se ponderează astfel:

Venit brut	Coeficient
Venitul brut pe membru de familie mai mic sau egal cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, stabilit prin hotărâre a Guvernului, în condițiile art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare	0,80
Venitul brut pe membru de familie mai mare decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, stabilit prin hotărâre a Guvernului, în condițiile art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și care nu depășește cu 100% salariul minim brut pe țară garantat în plată	0,90
Venitul brut pe membru de familie mai mare decât 100% salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, stabilit prin hotărâre a Guvernului, în condițiile art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare	1,00

(10) Administratorii locuințelor prevăzuți la alin. (2) stabilesc suprafețele construite pe locuințe, calculează chiria în baza modelului de calcul prevăzut la alin. (9²) pentru fiecare locuință și aplică coeficienții de pondereare prevăzuți la alin. (8)—(9) pentru fiecare chirie, fără a depăși nivelul maxim prevăzut la alin. (9¹).

(11) Chiria stabilită potrivit prevederilor alin. (10) se actualizează anual cu rata inflației, în termen de 30 de zile de la data publicării ratei inflației comunicate de către Institutul Național de Statistică pentru anul anterior și, dacă este cazul, și în baza coeficientului prevăzut la alin. (9). Administratorii locuințelor prevăzuți la alin. (2) au obligația de a comunica A.N.L., în termen de 10 zile de la aprobarea chiriei actualizate, o situație detaliată cu privire la cuantumul chiriilor defalcate pe tipuri de apartamente și vârsta chirieșilor, precum și data scadenței a plății chiriei pentru fiecare chirieș.

(13) Pentru locuințele prevăzute la alin. (2), din cuantumul chiriei stabilite după aplicarea coeficienților de pondereare prevăzuți la alin. (8)—(9), suma reprezentând recuperarea investiției, prevăzută la alin. (7) lit. a), diminuată corespunzător, se virează, în termen de 30 de zile de la data la care plata chiriei devine scadentă, de către autoritățile administrației publice locale și ale sectoarelor municipiului București, precum și autoritățile administrației publice centrale din domeniul învățământului, respectiv din domeniul sănătății sau unele unități aflate în subordinea ori sub coordonarea acestor autorități, în contul A.N.L. deschis la Trezoreria Statului și se utilizează pentru dezvoltarea fondului de locuințe prin A.N.L., iar orice întârziere atrage plata de penalități, conform prevederilor alin. (14)."

2. După alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (8¹), cu următorul cuprins:

„(8¹) În funcție de anul recepției la terminarea lucrărilor, chiria lunară rezultată după aplicarea coeficienților de ierarhizare a localităților, prevăzuți la alin. (8), se ponderează astfel:

Anul recepției la terminarea lucrărilor	Coeficient
Până la finalul anului 2004	0,85
Între anul 2005 și anul 2010	0,9
Între anul 2011 și anul 2015	0,95
Începând cu anul 2016	1”

3. După alineatul (9) se introduc două noi alineate, alineatele (9¹) și (9²), cu următorul cuprins:

„(9¹) Prin excepție de la prevederile alin. (9), nivelul maxim al chiriei nu poate depăși:

a) 10% din venitul mediu de bază brut lunar pe membru de familie, calculat în funcție de veniturile realizate în ultimele 12 luni, în cazul în care venitul brut pe membru de familie este mai mic sau egal cu salariul minim brut pe țară garantat în plată, stabilit prin hotărâre a Guvernului, în condițiile art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) 20% din venitul mediu brut lunar pe membru de familie, calculat în funcție de veniturile realizate în ultimele 12 luni, în cazul în care venitul brut pe membru de familie este mai mare decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată și care nu depășește cu 100% salariul minim brut pe țară garantat în plată, stabilit prin hotărâre a Guvernului, în condițiile art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) 30% din venitul mediu brut lunar pe membru de familie, calculat în funcție de veniturile realizate în ultimele 12 luni, în cazul în care venitul brut pe membru de familie este mai mare decât 100% salariul minim de bază brut pe țară garantat în plată, stabilit prin hotărâre a Guvernului, în condițiile art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 5.000 lei.

(9²) Modelul de calcul al chiriei se stabilește prin normele metodologice pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentei legi, în baza valorii de înlocuire a construcției ce reprezintă suprafața desfășurată pe locuință, definită conform prevederilor Legii locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, multiplicată cu valoarea de înlocuire pe metru pătrat, stabilită, în condițiile legii, prin ordinul ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, în vigoare la data stabilirii chiriei.”

Art. II. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se vor actualiza Normele metodologice pentru punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 962/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III. — Pentru anul 2017, autoritățile administrației publice locale, autoritățile administrației publice locale ale sectoarelor municipiului București și/sau autoritățile administrației publice centrale transmit Agenției Naționale pentru Locuințe situația prevăzută la art. 8 alin. (11) din Legea nr. 152/1998 privind

înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a modificărilor aduse Normelor metodologice pentru punerea în

aplicare a prevederilor Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 962/2001, cu modificările și completările ulterioare, potrivit prevederilor art. II.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,
Sevil Shhaideh
Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog
Ministrul educației naționale,
Pavel Năstase
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

București, 5 aprilie 2017.
Nr. 30.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind revocarea și numirea unui membru
în Consiliul director al Fondului Român
de Dezvoltare Socială și pentru modificarea
anexei la Hotărârea Guvernului nr. 350/2013
privind numirea membrilor Consiliului director
al Fondului Român de Dezvoltare Socială**

În temeiul prevederilor art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 14 alin. (2) și art. 15 alin. (2) din Legea nr. 129/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului Român de Dezvoltare Socială, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se revocă din funcția de membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială doamna Ionelia Claudia Grosu — reprezentant al Agenției Naționale pentru Romi.

(2) Se numește în funcția de membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială domnul Daniel Rădulescu — reprezentant al Agenției Naționale pentru Romi.

Art. 2. — Poziția nr. 7 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 350/2013 privind numirea membrilor Consiliului director al Fondului Român de Dezvoltare Socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 17 iunie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„7. Daniel Rădulescu — reprezentant al Agenției Naționale pentru Romi.”

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 12 aprilie 2017.
Nr. 218.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului
sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime
ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii
de servicii medicale sau medicamente aflați în relație
contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări
de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene
și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național
al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață
în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora**

Văzând Referatul de aprobare nr. F.B. 3.519 din 3.04.2017 al Direcției politice medicamentului și a dispozitivelor medicale,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — La anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 și 179 bis din 13 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, pozițiile nr. 1567, 1568, 1894, 4427, 4428, 5338, 5583 și 5584 se modifică după cum urmează:

Nr. crt.	cod_cim	obs	Denumire produs	formă	Concentrație	Firmă/țară	DCI	Ambalaj	grupa ATC	statut_frm	statut_anm	Pret producător (lei)	Pret ridicata maximală fără TVA (lei)	Pret amănuntul maximal cu TVA (LEI)	stare	Observații	Valabilitate preț
1567	W62006001		DULOXETINA DR. REDDY'S 30 mg	CAPS. GASTROREZ	30 mg	DR. REDDY'S LABORATORIES ROMANIA S.R.L. — ROMÂNIA	DULOXETINUM	Cutie x blist. PVC-PE- Aclar/Al x 28 caps. gastrorez. (18 luni)	N06AX21	MG	generic	24.17	27.55	36.04			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.
1568	W62007001		DULOXETINA DR. REDDY'S 60 mg	CAPS. GASTROREZ	60 mg	DR. REDDY'S LABORATORIES ROMANIA S.R.L. — ROMÂNIA	DULOXETINUM	Cutie x blist. PVC-PE- Aclar/Al x 28 caps. gastrorez. (18 luni)	N06AX21	MG	generic	49.33	56.24	71.11			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.
1894	W61485001		EXVIERA 250 mg	COMPR. FILM.	250 mg	ABBVIE LTD — MAREA BRITANIE	DASABUVIRUM	Cutie x blistere PVC- PE-PCTFE/fole din aluminiu x 56 comprimate filmate (ambalaj multiplu care conține 4 cutii interioare x 14 comprimate filmate)	NEALOCAT	MI	inovativ	3417.19	3447.19	3795.59			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.
4427	W62556004		SAGILIA 1 mg	COMPR.	1 mg	MEDOCHEMIE LTD — CIPRU	RASAGILINUM	Cutie cu blistere Al/Al conținând 30 comprimate (3 ani)	N04BD02	MG	generic	60.72	68.01	85.99			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.
4428	W62556010		SAGILIA 1 mg	COMPR.	1 mg	MEDOCHEMIE LTD — CIPRU	RASAGILINUM	Cutie cu blistere PVC-PE-PVDC/ Al x 30 comprimate (3 ani)	N04BD02	MG	generic	60.72	68.01	85.99			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.
5338	W61486001		VIKIRAX 12.5 mg/ 75 mg/50 mg	COMPR. FILM.	12.5 mg/ 75 mg/ 50 mg	ABBVIE LTD — MAREA BRITANIE	COMBINAȚII (OMBITAS/IR + PARTAPREVIR + RITONAVIR)	Cutie x blistere PVC-PE-PCTFE/ fole din Al x 56 comprimate (ambalaj multiplu care conține 4 cutii interioare x 14 comprimate)	NEALOCAT	MI	inovativ	39297.71	39327.66	42905.35			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.
5583	W62250002		ZYKALOR 10 mg	COMPR.	10 mg	MEDOCHEMIE LTD — CIPRU	ARIPIRAZOLUM	Cutie cu blister OPA-Al-PVC/Al x 30 comprimate (4 ani)	N05AX12	MG	generic	76.26	85.41	107.99			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.
5584	W62251002		ZYKALOR 15 mg	COMPR.	15 mg	MEDOCHEMIE LTD — CIPRU	ARIPIRAZOLUM	Cutie cu blister OPA-Al-PVC/Al x 30 comprimate (4 ani)	N05AX12	MG	generic	111.63	122.80	149.91			Prețurile sunt valabile până la data de 1 septembrie 2017.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog

București, 13 aprilie 2017.
Nr. 445.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

